

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. február 8-án.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Főének: 491. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 172. dicséret

Textus: János evangéliuma 9. rész 38. verse „Erre az így szólt: Hiszek, Uram. És leborulva imádta őt.”

Kedves Testvéreim!

A vakon született ember meggyógyítása még Jézus gyógyításai közül is kiemelkedik. Hiszen a legedzettebb emberek, a farizeusok sem akarják elhinni, hogy ez az ember valóban vak volt születésétől fogva, aztán pedig meggyógyult. Olyan csoda ez, ami teljességgel beilleszthetetlen az akkori kor világába. Még a XXI. században is csak a legmodernebb orvosi felfedezéseknek köszönhetően találkozunk azzal, hogy olyan emberek, akik vakon születtek, mégis műtétek sora után láthatnak. Jézus korában ez a gyógyulás elképzelhetetlen, felfoghatatlan csoda volt.

A felolvasott történet részlet ezt a problémát járja körül. Ott vannak azok, akik szembesülnek a csodával, és nem tudnak mit kezdeni vele és ott van a vakon született, aki meggyógyult és hisz Jézusban. Az egyik oldalon egy embercsoport, a másikon egy ember. Az egyik oldalon a tanultak, akik mindent ismernek, akik az írásokat is tanulmányozhatták, a másik oldalon pedig egy vak ember, akinek a betegségét Isten csapásának tartották, ezért nem is tudott beilleszkedni a társadalomba, nem tanulhatott, nem juthatott előre. Számára nem csak fizikailag volt bezárva a világ, hanem lelkileg és szellemileg is.

Mivel találkozunk mégis? Ez az ember leborul Jézus előtt és azt mondja: „hiszek, Uram”. Imádja Istent, akitől a gyógyulást kapta. Ezzel pedig megnyílt az életében minden. A szeme, és így láthatott, az értelme, és így felfoghatta mindazt, ami történt, még akkor is, amikor a tudósok nem fogták föl, végül pedig megnyílt a szíve és így hitt a Megváltóban. Amikor a keresztyén ember kimondja, hogy hiszek Jézus Krisztusban, akkor erről a nyitottságról beszél. Megnyílt az életem minden irányban.

Tudom, hogy furcsán hangzik, de a mi szemünk is megnyílt, amikor a hitet megkaptuk. Jézus több alkalommal beszélt arról, hogy mit jelent vakon élni. A vakság azt jelenti, hogy nem érzékeljük megfelelően a világ dolgait. A vakság azt jelenti például, hogy Istent hibáztatjuk a rossz eseményekért. Egyre többször szembesülök azzal a megállapítással, hogy Isten rossz világot teremtett, mert benne volt az esélye a bűnnek, a gonoszságnak. Nem is olyan régen, az interneten talákoztam több hozzászólással, akik ezt fejtegették. Csakhogy a Mindenható mindent úgy alakított ki, hogy meg legyen az esélyünk a jóra, meg legyen az esélyünk az életre. Mit mondott a teremtéskor Isten az embernek? Az Éden kert minden fájáról szabadon ehetsz. Ádám és Éva ehetett volna az élet fájáról is. Szakíthatott volna annak a gyümölcséről is. Mégsem ezt tette. Döntött a jó és a rossz tudása mellett. Isten hibája, hogy az ember döntési lehetőséget kapott, hogy a saját képmására teremtette, hogy nem robotot és nem ösztönlényt alkotott, hanem gondolkodásra és mérlegelésre képes embert? Ez nem hiba, hanem éppen a jó lehetősége. Aki pedig vak, az nem látja, hogy mekkora lehetőség van mind a mai napig az életünkben a hit segítségével. Hit nélkül csak azt látjuk, aminek nincsen köze Istenhez, hitünkkel együtt pedig látjuk az áldást és a kegyelmet. Újra láthatunk, újra tudunk megfelelően mérlegelni. Pontosan úgy, mint ez a meggyógyult ember. Megnyílt a szeme, és látta a dolgokat. Látta Jézust is, mint aki az élete egyetlen esélye.

Nagyon jól érzékelhetően írja le János evangéliuma azt a folyamatot, amin ez az ember keresztül ment. Eleinte nem értette, hogy az emberek mit nem értenek a gyógyítás csodájában. Vajon hogyan nem lehet azonnal összekapcsolni a csodát, Jézus személyét és Isten mindenható hatalmát. Aztán rájött. Azért nem értenek semmit, mert nem látják Jézust. Ő pedig, amikor meglátta Jézust fizikailag, amikor megnyílt a szeme, akkor kimondta: „hiszek, Uram”.

A látása mellett azonban megnyílt az értelme is. Nem olvastam fel a történet minden részletét, de még a farizeusok is felháborodtak a tényen, hogy ez az ember magyaráz nekik Isten dolgairól. Végül kimondták: „Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket?” Látott a szemével ez az ember, és látott az értelmével. Összeállt benne a kép a világ eseményeiről, és meglátta, hogy ki van az események háttérében.

Az értelmünk akkor nyílik meg, amikor össze tudjuk kapcsolni a hétköznapi eseményeket a háttérben munkálkodó Istennel. Gyermekek kereszttelője kapcsán elcsépeltenek mondanak tűnik, hogy mi a gyermekeinket Isten ajándékának tartjuk. Ez a mondat azonban nem jelent mást, mint hogy összekapcsoljuk az

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. február 8-án.

életünk eseményeit Isten hatalmával. Idős emberek mesélik sokszor a teljesen hétköznapi eseményeket úgy, mint amiben Isten vezetését élik át. Ilyenkor látjuk azt, ami ászok számára láthatatlan, értjük azt, ami a többi ember számára érthetetlen. A hit erről a megnyílt értelemről szól. Értelmessé válik az élet addig érthetetlen oldala.

Tertullianus az egyik leghíresebb ókori teológus az egyik művében leírta, hogy mit jelent a hit dolgaira nézve az, hogy értjük azt is, ami másoknak érthetetlen. A legalapvetőbb dolgokkal magyarázta ezt, Jézus halálával és feltámadásával. Elmondtuk ma is az Apostoli Hitvallásban, hogy hisszük azt, hogy Jézus meghalt, de a harmadik napon föltámadt a halottak közül. Ez a hitetlenek számára megfoghatatlan és értelmetlen, a hívőnek mégis a legtermészetesebb és a legértelmesebb dolog, ami létezik. Tertullianus művében így olvasható mindez: „Meghalt az Isten fia: teljességgel hihető, mivelhogy ostobaság. Eltemették és feltámadt: ez bizonyos, mivel lehetetlen”. Akiben nincsen hit, az a Jézussal kapcsolatos dolgokról azt mondja, hogy ostobaság és lehetetlen dolog. Aki azonban eljut oda, mint ez az ember, hogy megnyílt az értelme Isten dolgai iránt, az érteni fogja, hogy mindez rólam szól, arról, hogy nekem újra életem legyen.

Ez tehát azt is jelenti, hogy hit nincsen gondolkodás nélkül. Sokszor találkoztam olyan esetekkel, amikor emberek gondolkodás nélkül fogadtak el dolgokat, eseményeket úgy, ahogyan eléjük adták. Nem is mérlegeltek, hogy egyáltalán igaz lehet-e. Az emberi élet nagy csodája a hitben, hogy az értelmet ismét használhatom. Ismét láthatom az összefüggéseket Isten világa és a saját emberi világom között. Mi lesz ebben a legnagyobb csoda? Vagy úgy is feltehetem a kérdést, hogy mi a hit legnagyobb csodája? Az, hogy a földi létet nem tartom független létnek. Az ember él odaát az Úristennél, majd megkezdődik földi létét akkor, amikor a szülők még nem is tudják a csodát, hogy gyermekük fog születni. A halállal pedig visszatérünk Isten mennyei világába. Megnyílt értelemmel azt érthetjük meg, hogy a létünk nem független Istentől.

A legutolsó lépés a hithez mégis az, hogy megnyílt ennek az embernek a szíve. Amikor az érzelmei is elfogadták Isten létét, akkor mondta ki: „hiszek, Uram”. Igenis el kell fogadnunk azt, hogy a hit érzelmi kérdés. Nem lehet a belső világunk nélkül Istenhez tartozni és benne hinni. Számomra az első igazi hit élmény érzelmi élmény volt. Tudtam nagyon sok mindent Istenről, vissza tudtam volna mondani nagyon sok bibliai történetet és hitigazságot, de a szívem még nem nyílt meg. Aztán egy imaközösség alapvetően érzelmi pillanatában éltem át azt, amit így mondunk, hitre jutás.

A Biblia sok szereplőjénél láthatjuk ezt. Ott van Saul, akit a damaszkuszi út megrendítő érzelmi sodrása vitt Jézus közelébe. Ott van Péter, aki a sokféle érzelmi viharban, hullámvásában értette meg, hogy mit is jelent a halálhig hűségnek lenni a Megváltóhoz, tudjuk, hogy a vértanúságot is vállalta hitéért. Hiszek, Uram, vagyis a szívem is megnyílt előttem.

Ezért nem szégyen, amikor meghat minket Isten közelsége és könnyes lesz a szemünk a hálától, a bűnbánattól, attól az érzéstől, hogy nincsen olyan pillanat, amikor ne lenne kiút a mélységből. Ezért nem baj, ha mélyen érint minket Isten szava. Sőt, enélkül nincsen igazi hit. Aki nem nyitotta meg a szívét, aki nem engedte az érzelmeit is Isten közelébe, az még nincsen ott teljesen Nála.

Van egy számomra nagyon kedves történet, amely egy misszionárius elbeszéléséből ismerhető. Új-Guineában ennek a misszionáriusnak feltűnt, hogy az egyik pápua híve az istentisztelet után nem hagyja el a helyét, hanem még néha órákig is ott ül a padban szinte mozdulatlanul. Egy idő után már feszítette a kíváncsiság a misszionáriust, de ugyanakkor félt is, hogy megsérti, mégis odament és megkérdezte, hogy miért is szokott ilyen sokáig elüldögelni a kápolnában. Így válaszolt neki ez a pápua: ilyenkor, hát ilyenkor napoztatom a lelkemet... Amikor az ember megnyitja a szívét, akkor engedi, hogy a lelkére, az érzelmeire is hasson Isten üzenete. Akkor tudja teljes örömmel kimondani, én hiszek, Uram.

Kedves Testvéreim! Amikor megnyílt ennek az embernek a szeme, akkor onnantól kezdve az életét tisztán látta. Látta, hogy Jézus az egyetlen esélye, látta, hogy csak Ővele együtt tud továbbmenni az életében és látta, hogy a szíve minden szeretete sem lesz elég arra, hogy meghálálja Isten kegyelmét. „Kereslek, Uram, engem te is keress; Szeretlek, tudod, ó, hát te is szeress! Tedd egy szívvé szívemet szíveddel, Ejts rabul engem hívó szemeddel. Vonj, hogy atyádhöz általam mehessek, Éljen bennem, benned hogy én is élhessek! Ó, Uram, tőled hová mehetnék? Elveszném, tiéd ha nem lehetnék”.

Amen!

Záró ének: 234. dicséret mind a 4 verse